

Sygn. akt IV U 92/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2015r. w S.

odwołania D. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 19 grudnia 2014 r. Nr (...) - (...)

w sprawie D. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje D. J. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01 grudnia 2014r. do 30 października 2017r.

Sygn. akt IV U 92/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.12.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 57 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), odmówił ubezpieczonemu D. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1.12.2014 r., ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony D. J., który wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji. Wskazał, iż poprzednio wykonywał pracę kierowcy autobusów, zaś obecny stan jego zdrowia uniemożliwia mu kontynuowanie zatrudnienia. Przeszedł bowiem dwa zawały, jest cukrzykiem oraz cierpi na problemy związane ze wzrokiem (k. 1-2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji i uwzględnienie odwołania (k. 3-4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony D. J., ur. (...), był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30.11.2014 r. (decyzja organu rentowego o ponownym ustaleniu renty z 13.12.2012 r. k. 194 a. r.). W dniu 30.10.2014 r. złożył wniosek do ZUS o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 224 a.r.).

W toku postępowania orzeczniczego komisja lekarska ZUS rozpoznała u niego: przewlekłą chorobę wieńcową, stan po przebyciu zawału mięśnia sercowego w 2007 r., leczonym angioplastyką wieńcową ze wszczepieniem stentów w 2007 r. oraz 2008 r., cukrzycę typu 2 leczoną doustnie oraz intensywną insulinoterapią. Wobec wskazanego rozpoznania, Komisja Lekarska stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (k.12 a.l., k. 229 a. r.). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 19.12.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.12.2014 r. (k.230 a.r.).

W toku postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy wywołał opinię biegłych lekarzy: kardiologa, diabetologa i okulisty. W swojej opinii biegli wymienionych specjalności stwierdzili u badanego cukrzycę typu 2 leczoną insuliną i doustnymi lekami przeciwcukrzycowymi, przewlekłą chorobę niedokrwienną serca, stan po zawale mięśnia serca leczony PCI i założenie stentu BMS w 2007 r., stan po PCI w miejscu restenozy w 2008 r., nadciśnienie tętnicze, zaburzenia lipidowe oraz otyłość. W ocenie biegłych, ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w okresie od 31.10.2014 r. do 30.10.2017 r. (opinia, k. 9-13).

W uzasadnieniu opinii biegli wskazali m. in., iż ubezpieczony zgłasza drętwienie i mrowienie kończyn dolnych. Nie był hospitalizowany z powodu cukrzycy. D. J. przybył zawał mięśnia serca w 2007 r. i dwukrotnie wszczepiono mu stenty, w 2007 r. oraz w 2008 r. U ubezpieczonego doszło do pojawienia się późnych powikłań cukrzycowych w postaci makroangiopatii. Biegła diabetolog stwierdziła, iż przebieg schorzenia badanego jest niewyrównany, a stopień zaawansowania powikłań pogarsza rokowanie, wobec czego należy spodziewać się z czasem pogorszenia stanu zdrowia. Dlatego też ubezpieczony został uznany za częściowo niezdolnego do pracy. W opinii biegłej kardiolog, przebyty zawał serca, koncentryczny przerost lewej komory, restenozy w stencie, cukrzyca typu 2 trwająca od 20 lat, nadciśnienie oraz występujące zaburzenia lipidowe stanowią duże ryzyko kolejnych ostrych epizodów wieńcowych, co sprawia, iż badany powinien być zakwalifikowany jako częściowo niezdolny do pracy. Biegła okulistka określiła jako prawidłową granicę dna oczu, tarczy n II. Ponadto stwierdziła, iż naczynia tętnicze cechują się szerszym odbłaskiem. Zdaniem biegłej okulistki, stan narządu wzroku przy prawidłowej ostrości wzroku do dali i bliży po korekcji nie sprowadza niezdolności do pracy ubezpieczonego.

Opinia w powyższym kształcie była kwestionowana przez ZUS, który wniósł o sporządzenie opinii przez innych biegłych z zakresu kardiologii, okulistyki oraz diabetologii. Zdaniem organu rentowego, mając na uwadze kwalifikacje zawodowe ubezpieczonego oraz aktualny stan jego zdrowia, brak jest podstaw do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. Zdaniem ZUS, trwająca od 10 lat cukrzyca, nadciśnienie tętnicze oraz wyniki badania echo serca nie powodują, iż D. J. jest niezdolny do pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinia biegłych jest obiektywna i miarodajna, albowiem biegły szczegółowo opisał schorzenia wnioskodawcy oraz przekonująco wskazał, dlaczego ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy. Uzasadnienie opinii jest wyczerpujące. Ponadto, opinia została sporządzona przez lekarzy, a więc osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z zakresu dziedzin, z których leczy się ubezpieczony.

Zarzut zgłoszony przez organ rentowy należy określić jako niezasadny. Sporna okoliczność, a mianowicie ustalenie, czy ubezpieczony nadal jest niezdolny do pracy, została bowiem dostatecznie wyjaśniona w opinii sporządzonej na potrzeby niniejszego procesu. W tym miejscu przywołać należy pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy, który stwierdził, iż Sąd nie jest obowiązany dopuścić dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15.02.1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Ponadto, jak podkreśla orzecznictwo, żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli Sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10.09.1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869).

W świetle opinii biegłych sądowych, nie budzi wątpliwości, iż rozpoznane schorzenia czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy, stosownie do treści art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz do dotychczasowego rodzaju jego zatrudnienia. D. J. był bowiem dotychczas kierowcą. Pracę na tym stanowisku wykonywał od 1984 r. Dotykające go schorzenia kardiologiczne oraz cukrzyca powodują, iż ewentualne nagłe pogorszenie stanu zdrowia mogłyby wywołać poważne konsekwencje i stanowić zagrożenie dla innych osób. Wskazać również należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13.10.1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62)

Tym samym, ubezpieczony spełnił przesłanki przewidziane w art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tej sytuacji Sąd przyjął, że zaistniały przesłanki do zmiany zaskarżonej decyzji i z mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.